

рите ли тѣзи честь да мя придружите ?

Азъ клюмнѣхъ съ главѣ и трѣгнѣхъ подирѣ ѿ. Малката слугыня въ мѣстны дрехы вървѣше напредъ и носеше фенерь ; слѣдъ нейъ вървѣше г-жа Порое, която не рачи да посмне рѣкнѣ ми да ся подпрѣ на нейъ, като ѿ ѿкъ поднесохъ, но прибираще и повдигаше внимателно и свѣтливо свиленѣтъ си дрехѣ ; и до нейъ вървахъ азъ, съ наведенѣ главѣ и беспокоинѣ. На испроваждане мрътвецъ приличаше това мълчеливо спятствіе. Но слѣдъ малко старата мома ся обърнѣ къмъ мене : — Чакамъ, рече, господине, да ся истѣлкувате. Казахте ми че семейството ми ся родѣ съ вашето ; а понеже тагвозъ едно сродство е историческа работа, коѣто азъ никакъ не знаѣ, ще вы бѣдѣ признателна ако ми разясните тѣзи работѣ.

Но понеже бѣхъ рѣшенъ да не откривамъ никога никому происхожденіе си ; — Надѣхъ ся, рекохъ, господже, че ще мя простите за тѣзи ми шегѣ

— [Шега ли ! каза тя. Е, наистинѣ хубава шега ! и какъ, ще наречете, господине, шегытъ които смѣе да прави нѣкой къмъ единѣ старѣ и беззащитнѣ женѣ, когато не бы дързѣлъ да ги направи къмъ мажъ ?

— Господже, отговорихъ, принуждавате мя да ви повѣрѣ тайнѣтъ си. Познавате ли името на Хампсей д'Отеривъ ?